

Hồi 118

Đại Ngụy di thần

“A”.

Nước mức tử trong giếng lạnh như băng dội lên mặt Trác Cuồng Sinh, khiến cho y giật bắn mình, đầu tóc bê bết, toàn thân đầm ướt.

Yến Phi quát lớn: “Mau tỉnh dậy!”. Thuận tay quăng cái thùng nước, thùng lặn lông lốc, phát ra tiếng rền rĩ, càng thêm cảm giác hỗn loạn.

Trác Cuồng Sinh vụt mở tròn đôi mắt bị nước lạnh đập vào, tỉnh quang loang loáng.

Mộ Dung Chiến giơ tay nắm đôi vai y, lắc lắc: “Mau tỉnh lại! Bọn ta không có thời gian đâu!”.

Hô Lô Phương quỳ một bên y, vội vàng thốt: “Ông trời cứu giúp, người còn phải chủ trì Chung lâu nghị hội”.

Trác Cuồng Sinh toàn thân giật nảy, tựa hồ đã nhận ra có chuyện gì xảy ra, từ từ nhắm mắt lại.

Yến Phi thốt: “Buông y ra!”.

Mộ Dung Chiến biết Trác Cuồng Sinh đã tỉnh, nới lỏng tay chờ xem.

Mặt mày Trác Cuồng Sinh bình phục lại, quần áo bốc hơi nước pha lẫn mùi rượu, từ lợt lạt thành nồng nặc.

Ba người trao đổi ánh mắt, đều khó lòng che giấu thần sắc kinh ngạc. Bởi y hiện đang vận công hiển thị công lực bức ép rượu ra, thật vượt xa thân thủ lúc y đối phó Hoa Yêu.

Trong nháy mắt, toàn thân Trác Cuồng Sinh bao trùm trong hơi mù bốc cuộn không ngừng, y phục đầm ướt biến thành khô ráo, như có kỳ tích.

Trác Cuồng Sinh lại giương mắt, chút hơi rượu cuối cùng theo khói nước tan hết, sắc mặt bình tĩnh ngồi thẳng dậy, mục quang quét qua ba người, không còn bộ dạng say mềm túy lúy.

Ba người nhìn y đợi chờ, nhất thời không biết nên nói gì.

Trác Cuồng Sinh ngẩng nhìn vị trí mặt trời, sau đó mục quang nhìn xuống dưới sân, buồn bã thở dài một hơi: “Các người đi đi! Tất cả đều đã xong”.

Yến Phi quỳ trước người y, bình tĩnh hỏi: “Người là ai?”.

Trác Cuồng Sinh nhìn chàng, khoé miệng hiện một nụ cười khổ não, tự hỏi tự đáp: “Ta là ai? Ài! Trước ngày hôm nay, ta là trung thần của Tào Ngụy hoàng triều, hiện tại lại không còn là gì hết, như cô hồn đã quỷ không chốn dung thân”.

Lại thê lương thốt: “Đế quân đã chết, chút hương hỏa huyết mạch cuối cùng của Tào Ngụy đã đoạn tuyệt, ta cũng không còn hy vọng”.

Hô Lô Phương và Mộ Dung Chiến nhìn nhau, dần dần minh bạch.

Yến Phi trầm giọng: “Bằng vào kiếm thuật võ công của Nhậm giáo chủ, ai có bản lĩnh giết được y?”.

Trác Cuồng Sinh song mục tràn ngập sát cơ, giọng nói lại tựa như không phải là chuyện liên quan tới mình, hờ hững thốt: “Là Tôn Ân, ta hồi nãy vừa nhận được phi cấp truyền thư của Đế hậu. Đi đi! Trì hoãn sợ không kịp”.

Mộ Dung Chiến trầm giọng: “Có thể nói rõ một chút không?”.

Trác Cuồng Sinh giống như biến thành một người khác, không còn là “Biên Hoang danh sĩ” tiêu dao tự tại, vui đùa không sợ sệt mà bọn họ quen thuộc nữa, thần thái càng lúc càng lãnh tĩnh, liếc Mộ Dung Chiến: “Hiện tại ta không còn có bất cứ chuyện gì trọng đại phải che giấu lừa gạt các người nữa, phong quang của Đại Ngụy hoàng triều đã tan thành mây khói theo cái chết của Đế quân, không thể phục hồi! Đế hậu còn muốn ta tiết lộ kế hoạch đối phó Biên Hoang Tập của Mộ Dung Thùy và Tôn Ân cho các người biết. Các người muốn tính sổ với ta cũng được, sao cũng được, mọi việc đều tùy ý các người”.

Hô Lô Phương cười khổ: “Giờ đâu phải là lúc nói mấy chuyện đó?”.

Trác Cuồng Sinh trầm ngâm một hồi, thở ra một hơi, tựa như muốn phát tiết gánh nặng trầm trọng trong lòng: “Ta biết các người đang hoài nghi kẻ trong bóng tối ra tay đêm hôm qua là Cơ Biệt, trên sự thật các người có thể đã trách lầm gã, độc do ta hạ, nguyên nhân không cần ta nói ra các người chắc minh bạch được!”.

Bọn Yến Phi nghe nói nhìn nhau, không nói nên lời. Bất quá cảm thấy Trác Cuồng Sinh có thành ý bộc bạch, nếu không sao lại chịu bộc lộ bí mật mình mới là nội gian.

Cái chết của Nhậm Dao đã biến đổi Trác Cuồng Sinh triệt để.

Mộ Dung Chiến nhin không được hỏi: “Ngoại trừ quý giáo ra, còn có ai biết được người là nội ứng của Tiêu Dao giáo ẩn tàng ở Biên Hoang Tập?”.

Trác Cuồng Sinh song mục bắn ra thần sắc đau xót, lắc đầu: “Trừ vài người Đế quân Đế hậu ra, không ai biết được bí mật của ta. Đại Ngụy có đại ân với tộc ta, vì sự phục hưng của Đại Ngụy, ta có thể hy sinh bất cứ cái gì, bao gồm cả bán đứng người ta thích và tán thưởng, bất quá tất cả đều đã thành quá khứ. Về lai lịch xuất thân thật sự của ta, xin đừng truy vấn nữa, theo cái chết của Đế quân, tất cả đều đã thành quá khứ”.

Yến Phi hỏi: “Cơ Biệt có phải là người bên Mộ Dung Thùy không?”.

Trác Cuồng Sinh mục quang dời về phía chàng, than: “Có phải như vậy hay không, sợ rằng chính gã cũng không rõ. Ta không dám đáp người là vì có thể gã rất có thể chỉ là một vật tế thần gây chú ý chuyển dời thị tuyến”.

Hô Lôị Phương nói: “Người sao lại không ngừng thôi thúc bọn ta đi, bọn ta lẽ nào không có tới một chút xíu cơ hội?”.

Trác Cuồng Sinh từ từ đứng dậy, quay mặt ra lan can, quét một vòng cảnh sắc Biên Hoang Tập đầy thâm tình, thở dài một hơi: “Người cố nghi vấn đó là vì người căn bản không rõ đang đối diện cái gì! Để ta nói cho người biết! Đêm nay hai đại cự đầu Nam Bắc Mộ Dung Thùy và Tôn Ân sẽ gặp mặt cắt máu giao kết ở Lầu chuông mà bọn ta đang đứng đây, ngày nào song phương còn chưa thể thống nhất Nam Bắc, sẽ chia đều lợi ích Biên Hoang Tập, rõ chưa?”.

Kể cả Yến Phi, ba người đồng thời biến sắc.

Mộ Dung Chiến thất thanh: “Kể cầm quân là Mộ Dung Thùy chứ không phải là Mộ Dung Bảo?”.

Trác Cuồng Sinh vụt xoay người lại, song mục thần quang lấp loáng, tóc dài buông xõa không có gió mà tựa như phát động, từ từ từng tiếng: “Sự thật chính là như vậy, các người tuyệt không có cơ hội, cho dù Tạ Huyền suất binh tự mình đến cũng khó trùng diễn được chiến tích Phì Thủy. Chuyến này Mộ Dung Thùy và Tôn Ân quyết chí lấy được Biên Hoang Tập, các người nếu đề kháng chỉ có thể biến thành châu chấu không tự lượng sức chặn xe. Đi đi! Lợi dụng còn một chút xíu cơ hội, mau chạy thoát đi!”.

Yến Phi ráng đè nén tin xấu đang cuộn cuộn trào dâng trong lòng: “Người có tính toán gì cho mình?”.

Trác Cuồng Sinh chua chát: “Ta còn có gì để tính? Ta đã biến thành không còn sở hữu, mất đi mọi ý nghĩa sống còn, chỉ có thể chọn giữa khuất nhục cầu sống hay chết một cách quang vinh. Ta chịu không che giấu những chuyện đó, chính là biểu thị ta đã

buông thả hết, không còn cố kỵ gì nữa. Ta sẽ ở đây nhẫn nại đợi Tôn Ân, tìm cơ hội quyết tử chiến với y, báo đáp ân sủng của Đại Ngụy đối với tộc ta”.

Ba người nghe nói nổi da gà, chỉ một Mộ Dung Thùy đã không có bất cứ một ai ứng phó nổi, sợ rằng trong thiên hạ cũng không có ai có thể thắng được y, bất kể đơn đả độc đấu hay chính diện giao phong thiên quân vạn mã.

Trác Cuồng Sinh thở dài: “Đi đi! Đây là lời khuyên duy nhất của ta, ở lại Biên Hoang Tập chỉ có đường chết mà thôi”.

Mộ Dung Chiến vụt lắc đầu: “Ta nếu không đánh mà thoái, dâng Biên Hoang Tập lên cho Mộ Dung Thùy, vẫn là đường chết. Cho dù tộc nhân của ta không trị ta bằng tử tội, nhưng Biên Hoang Tập đã lọt vào tay Mộ Dung Thùy, đoạt đi dòng mạch giao dịch của bọn ta với phương Nam, Bắc phương còn có chỗ nào để tộc ta dung thân?”.

Trác Cuồng Sinh thờ người nhìn hẩn, chừng như mãi đến lúc này mới nhận thức được hẩn rõ ràng, gật đầu: “Không tưởng được Mộ Dung Chiến có thể coi cái chết như sự thường, bất quá kẻ dưới của người có chịu theo người hy sinh một đường hay không?”.

Mộ Dung Chiến thông dong: “Ta nếu sợ chết, đã không đến Biên Hoang Tập. Thủ hạ của ta ai ai cũng chịu bán mạng cho ta, đó không cần phải nghi ngờ. Hướng hồ chiến tranh là vô thường nhất, trước trận chiến Phù Thủy, ai nghĩ được trăm vạn đại quân của Phù Kiên, danh tướng như mây, không ngờ lại địch không lại tám vạn Bắc Phủ binh mọn mọn của Tạ Huyền”.

Trác Cuồng Sinh liếc Yến Phi, lại dời sang Hô Lôi Phương, họ Hô Lôi không đợi y hỏi dò, cười khổ: “Ta đã ngửi thấy mùi vị bại vong, chỉ tiếc ta cũng không có đường chọn lựa như Mộ Dung đương gia, tề chủ từng có nghiêm lệnh, ta liều chết bảo vệ lợi ích ở Biên Hoang Tập, cho đến một binh một tốt cuối cùng, cùng Biên Hoang Tập tồn vong”.

Yến Phi trong lòng kích động, đại họa trước mắt, mới nhìn ra Mộ Dung Chiến và Hô Lôi Phương là hảo hán tử thà chết chứ không chịu khuất phục.

Mộ Dung Thùy với Tôn Ân lương đại cao thủ đỉnh cao Nam Bắc, kết thành liên minh, giáp công Biên Hoang Tập, đâu phải là chuyện cười! Tạ Huyền kẻ trong thiên hạ kẻ duy nhất cố tư cách chu toàn với bọn chúng lại đang mang nội thương, không có cách nào thân hành phụng bồi.

Bất kể Mộ Dung Chiến và Hô Lôi Phương tự phụ tới mức nào, hay xưng vương xưng bá ở Biên Hoang Tập làm sao, đối đầu với bậc đại gia võ học và binh pháp uy chấn thiên hạ như Mộ Dung Thùy hay Tôn Ân, cũng tự biết rõ mình với người, cho nên rõ ràng phải khen thưởng chí khí, đặt sống chết ra ngoài.

Yến Phi đồng thời nghĩ đến Mộ Dung Thùy không những thân hành cầm quân, còn hành quân bí mật, xuyên vượt gò đất Vu Nữ mà đến, không phải là sợ quân hùng Biên Hoang Tập nghe phong thanh sớm một bước, bởi cho dù có biết thì đã sao? Căn bản là đâu có sức đề kháng. Cái Mộ Dung Thùy muốn che giấu là hai đại thế lực quân sự của huynh đệ Mộ Dung Vĩnh và Diêu Trường ở Bắc phương, sợ bọn họ một khi biết được chuyện này, sẽ bất chấp tất cả đến gây rối, vì vậy cũng có thể nhìn ra tính trọng yếu của Biên Hoang Tập trong việc thống nhất Nam Bắc.

Chàng nên làm sao?

Chàng không đi, Kỷ Thiên Thiên cũng sẽ không đi.

Chợt cảm thấy mục quang của Mộ Dung Chiến, Hồ Lô Phương và Trác Cuồng Sinh toàn bộ đang tập trung lên mình chàng.

Yến Phi thầm thở dài một hơi, nghênh đón mục quang của ba người, cuối cùng chăm chú nhìn Trác Cuồng Sinh, trầm giọng hỏi: “Hác Trường Hanh thật ra là người bên nào?”.

Trác Cuồng Sinh than: “Quân tử cũng có điểm yếu của quân tử, Yến Phi người quá chân thật! Lương Hà bang cùng Thiên Sư đạo luôn cứu giúp ủng hộ nhau, phối hợp làm ăn. Bên Nhiếp Thiên Hoàn vì để đánh sụp Hoàn Huyền, bên Tôn Ân vì để công hãm Kiến Khang, bọn chúng vẫn lợi dụng lẫn nhau. Hác Trường Hanh tên đại gian đại ác đó, nói không chừng còn đáng sợ hơn so với Đồ Phụng Tam”.

Yến Phi cảm thấy sống lưng phát lạnh, Hác Trường Hanh nếu thật là người như vậy, Cao Ngạn đi lâu rồi chưa về, có phải có quan hệ với hắn không?

Thanh âm của Mộ Dung Chiến vang bên tai chàng: “Tình huống của Yến Phi người khác biệt với bọn ta, không tất yếu phải ở lại chờ chết, chi bằng lập tức cùng Thiên Thiên chạy khỏi Biên Hoang lánh họa!”.

Yến Phi giắt mình sức tỉnh khỏi cơn mê, nghênh nhận thần thương cảm bất lực của Mộ Dung Chiến, nhất thời trăm mối nghĩ ngợi đan thất trong đầu, lắc đầu: “Nếu để Mộ Dung Thùy và Tôn Ân chia nhau Biên Hoang Tập, chư hùng Bắc phương phải cúi đầu xưng thần với Mộ Dung Thùy, Nam phương càng đại họa lâm đầu, trước mắt là cơ hội duy nhất bọn ta có thể cản trở bọn chúng tác ác, bỏ qua sẽ vĩnh viễn không có ngày quay về”.

Hồ Lô Phương quát khẽ: “Hảo hán tử!”.

Yến Phi trong lòng cười khổ, từ lời nói của bọn họ, có thể nhìn ra sự khác nhau giữa Mộ Dung Chiến và Hồ Lô Phương. Kẻ trước ái mộ Kỷ Thiên Thiên, không muốn để nàng

bị kéo lôi vào mưa bão của một trường đại chiến tiếp sau trận chiến Phì Thủy, cố sức khuyên mình dẫn Kỷ Thiên Thiên bỏ chạy. Còn Hô Lôi Phương lại chỉ xem thành bại, thêm một phần lực lượng tốt hơn là thiếu.

Trác Cuồng Sinh phấn chấn tinh thần: “Không ngờ có nhiều người tâm ý tương đồng với ta, bọn ta chắc có một chút sinh cơ”.

Mộ Dung Chiến nghiêm mặt: “Xin Yến huynh nghĩ kỹ đề nghị của tiểu đệ”.

Yến Phi nhìn sang hắn, trầm giọng: “Ta sẽ tận lực khuyên Thiên Thiên ra đi, bất quá ta quyết định ở lại, cùng ba vị kẻ vai tác chiến, không hối hận lời nói”.

Mộ Dung Chiến muốn nói lại thôi, cuối cùng không nói gì nữa. Hắn cùng Yến Phi luôn luôn là địch không phải bạn, tộc nhân có thâm thù không thể giải khai với Yến Phi, nếu không phải dưới tình huống đặc thù ở Biên Hoang Tập như vậy, tuyệt không có khả năng trở thành chiến hữu cùng chung sinh tử.

Hô Lôi Phương nói: “Hiện tại bọn ta đại khái chỉ có nửa ngày để chuẩn bị, nên làm sao đây?”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Trước tiên bọn ta phải phân rõ địch ta trong Biên Hoang Tập, nhận định ai là địch nhân, lập tức hạ thủ diệt trừ, cho dù giết lầm người cũng không quá lắm, vì bọn ta căn bản không có thời gian đi phân biện hay chứng thực”.

Mộ Dung Chiến gật đầu: “Đúng! Nếu khêu chọc làm đối phương cảnh giác, kháng cự ngoan cường, cho dù bọn ta có thể thủ thắng, cũng không tránh khỏi tổn thất”.

Yến Phi tuy biết rõ chuyện bọn họ nói là đạo cầu sinh duy nhất, vẫn không khỏi do dự, vì chàng không phải là hạng người đó, cứ như Hác Trường Hanh mà nói, mình một mực xưng huynh xưng đệ theo hắn, cùng thương lượng đại kế, còn chưa chứng thực hắn có quỷ kế trong lòng hay không, sao có thể bằng vào lời nói bên Trác Cuồng Sinh mà hạ độc thủ?

Chàng nói: “Chuyện này bọn ta cần cẩn thận phi thường, như không thận trọng diệt trừ bằng hữu, chỉ làm yếu đi lực lượng của bọn ta”.

Hô Lôi Phương nói: “Chuyện đó là đương nhiên. Hiện thời trong Biên Hoang Tập, kẻ ta không tin nhiệm nhất là Hác Trường Hanh và Hách Liên Bột Bột, với sự xảo quyết của bọn chúng, bọn ta không thể nắm được bất kỳ chứng cứ gì chứng minh bọn chúng là nội gian, cho nên chỉ còn nước nghĩ cách trừ diệt bọn chúng”.

Mộ Dung Chiến hừ lạnh: “Bắt cướp trước hết phải bắt tướng, chỉ bằng lợi dụng lúc mở Chung lâu nghị hội, Hách Liên Bột Bột không phòng bị, đánh chết gã trong Lầu

chuông, sau đó lại dùng thủ pháp sấm sét không kịp bùng tai, nhất cử đào tận gốc Hung Nô bang, như vậy là cách làm trực tiếp nhất, các vị có ý kiến gì không?”.

Trác Cuồng Sinh gật đầu: “Trước đây bọn ta còn chưa quyết liệt với Tôn Ân, bọn ta đã sớm hoài nghi Hách Liên Bột Bột là người bên Mộ Dung Thùy, vì thời gian gã vào Tập xảo hợp phi thường, tựa như phối hợp với Mộ Dung Thùy mà đến. Cho dù gã không phải là chó của Mộ Dung Thùy, chỉ bằng vào thủ đoạn gã đối phó Trường Cáp lão đại, đủ để xử chết rồi”.

Yến Phi gật đầu: “Ta dám khẳng định gã là Hoa Yêu giả”.

Nếu lời nói này nói ra trước trận chiến tru trừ Hoa Yêu, bảo đảm ai ai cũng không khỏi gãi đầu, hiện tại lại không có ai hoài nghi lời nói của chàng.

Trác Cuồng Sinh nói: “Tốt! Hách Liên Bột Bột là mục tiêu đầu tiên của bọn ta, Hồng Tử Xuân và Cơ Biệt thì sao? Có nên diệt trừ luôn trong Chung lâu nghị hội không?”.

Hô Lôi Phương lập tức đau đầu, than: “Ài! Cơ Biệt! Thật rất khó nói”.

Yến Phi thầm nghĩ nếu kẻ làm chó cho Mộ Dung Thùy không phải là Cơ Biệt mà là Hách Liên Bột Bột, vậy người làm bè gỗ cho Mộ Dung Thùy chắc là họ Hách Liên, lại nghĩ sâu thêm nữa, muốn trong một đoạn thời gian ngắn ngủi hoàn thành một số lượng lớn bè gỗ cung cấp cho đại quân của Mộ Dung Thùy ứng dụng, sợ rằng phải dùng trên ngàn nhân thủ mới thành. Cơ Biệt tuy là đại hào ở Biên Hoang, thủ hạ cũng không quá số hai ba trăm mồn mồn, nếu điều hết nhân thủ đi hành sự, đã sớm gây cảnh giác, cho nên mọi người rất có thể đã luôn luôn nhìn lăm về gã, sự đắn đo của Hô Lôi Phương là có lý.

Tại sao mình luôn luôn không nghĩ kỹ về tình huống của Cơ Biệt? Chỉ vì gã từng ly khai Biên Hoang Tập mà tin chắc rằng gã là nội quý? Có phải vì sự sợ sệt trong lòng, cho nên muốn tìm mục tiêu tiết sợ?

Chàng nói: “Ta còn có một chuyện muốn cho các vị biết, đêm hôm qua Cao Ngạn dò thám gò đất Vu Nữ, phát giác có một vùng rừng cây mới bị chặt sạch, vì đang đêm tối, Cao Ngạn còn chưa tìm ra bè gỗ đã về báo cho ta hay”.

Ba người đồng thời động dung.

Trác Cuồng Sinh nói: “Ta tuy biết Mộ Dung Thùy đêm nay sẽ đến, lại không nghĩ tới lộ tuyến hành quân của y là xuyên vượt gò đất Vu Nữ, vì nếu muốn qua gò đất mà đến, tất cần phải đi bộ trăm dặm đường, còn không có cách nào đem chiến mã đến”.

Mộ Dung Chiến vui vẻ: “Cao Ngạn đang ở đâu? Chỉ cần bọn ta đi trước một bước phá hoại hết bè gỗ, ít ra có thể bắt Mộ Dung Thùy chậm chân hai ngày”.

Yến Phi lại lo cho Cao Ngạn, thốt: “Sau khi ta kêu hấn đi mời Hác Trường Hanh đến nói chuyện, hấn đi mãi không thấy về, Hác Trường Hanh nói hấn đi tìm Doãn Thanh Nhã nói chuyện”.

Bọn Trác Cuồng Sinh biến sắc.

Yến Phi cười khổ: “Hác Trường Hanh chắc không gan như vậy, cho dù hấn là nội gian, vẫn chưa đến lúc đả thảo kinh xà, có lẽ Cao Ngạn tên tiểu tử này đang mê gái, để ta lập tức đi tìm hấn”.

Mộ Dung Chiến thốt: “Thời gian càng lúc càng cấp bách, bọn ta tất cần phải lập tức hạ quyết định, rồi chia nhau hành sự”.

Hô Lôì Phương nói: “Đợi lúc mở nghị hội, bọn ta mặt đối mặt với Cơ Biệt sẽ chất vấn, xem đáp án của gã rồi hãy tùy cơ ứng phó, lúc tất yếu có thể bắt sống gã, rồi từ từ khảo vấn, làm sao gã không nói thật được?”.

Mộ Dung Chiến gật đầu đồng ý: “Đối với Hồng Tử Xuân cũng có thể dùng thủ pháp như vậy”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Giả như mọi sự đều suông sẻ, sau Chung lâu nghị hội tính làm sao?”.

Mộ Dung Chiến đáp: “Bọn ta có thể tranh thủ kéo Đồ Phụng Tam về bên bọn ta, đó cũng là cơ hội giữ mạng duy nhất của Đồ Phụng Tam”.

Yến Phi rung động: “Hồi nãy Hác Trường Hanh có nói với ta Đồ Phụng Tam sáng sớm hôm nay đã từng đi bàn bạc với Hách Liên Bật Bật, hơn nữa còn kết thành liên minh”.

Trác Cuồng Sinh hừ lạnh: “Hác Trường Hanh nói gì làm sao mà tin được? Chuyện này cả bọn ta cũng không có ai biết được, hấn là người ngoài mới vừa mò đến sao lại có thể nắm chắc như vậy, còn như là biết được kế hoạch bọn chúng đàm luận vậy”.

Giờ phút này, Yến Phi đã quyết tâm phải tìm rõ Hác Trường Hanh là người ra sao: “Bên Đồ Phụng Tam để ta xử lý, vì y đã từng tìm ta nói chuyện, ta lại vì hoài nghi có bẫy rập mà không đi phó hội”.

Trác Cuồng Sinh điềm đạm thốt: “Các vị vẫn chưa đáp câu hỏi của ta, sau Chung lâu nghị hội sẽ làm sao?”.

Ba người trao đổi ánh mắt, đều cảm thấy không nói gì được.

Trác Cuồng Sinh ngửa nhìn bầu trời, từ từ thốt: “Phương pháp duy nhất là lần thứ nhì đoàn kết Biên Hoang Tập lại, hiện thời Biên Hoang Tập chỉ có một người có sức hiệu triệu như vậy. Người đó đương nhiên không phải ta, cũng không phải Yến Phi”.

Mộ Dung Chiến giật bắn mình: “Kỷ Thiên Thiên!”.

- o O o -